

Názor žal. úřadu, že § 885 o. z. o. činí platnost punktací závislou na podmínce, že řádná listina o smlouvě sepsána nebyla, odporuje znění i duchu tohoto ustanovení, které právě má na mysli, že po punktacích dojde ještě k sepsání formální listiny (arg. slova »noch nicht«) a bylo proto nař. rozhodnutí, na názoru tom založené, pokud jím stížnost do platebního rozkazu zamítnuta byla, zrušiti jako zákonu odporující.

Č. 1925.

Živnostenské právo: Závazek majitelem domu a spolu koncese hostinské v něm provozované vůči kupcům ve smlouvě kupní převzatý, že jim na požádání vydá písemné prohlášení o vzdání se koncese v jejich prospěch, nelze považovati za vzdání se živnosti způsobem předepsaným v § 144, odst. 5 a 6 živn. ř.

(Nález ze 3. února 1923 č. 1684.)

Věc: Josef S. na S. (adv. Dr. Q. König z Prahy) proti ministerstvu obchodu v Praze stran živnosti hostinské a výčepnické.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okresní hejtmanství na Žižkově udělilo dekretem ze dne 7. října 1910 Vojtěchu S. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. — na Žižkově. Po jeho smrti oznámila jeho manželka Petronila, že bude po čas svého vdovství tuto živnost dále provozovati a okresní hejtmanství vzalo toto oznámení výměrem ze dne 18. dubna 1917 na vědomí. Petronila S. prodala dům trhovou smlouvou ze dne 8. října 1917 manželům T. a prohlásila v bodu VII. této smlouvy, že se vzdává koncese hostinské ve prospěch kupujících a zavazuje se, kdykoliv toho potřebovati a žádati budou, vydati a podepsati ve prospěch jejich prohlášení o vzdání se koncese. Manželé T. prodali pak dům smlouvou trhovou ze dne 30. ledna 1918 Blaženě S. a Marii Š., dcerám st-le Josefa S.

Podáním de pres. 10. května 1919 žádal Antonín G., pachtýř zmíněné živnosti, provozované na základě koncese zemřelého Vojtěcha S., o udělení stejné koncese pro tytéž místnosti a připojil k své žádosti prohlášení Petronily S., dle něhož se ona vzdává v jeho prospěch koncese shora zmíněné.

Také st-l žádal podáním ze dne 28. května 1919 o udělení koncese pro tytéž místnosti a osp na Ž. dekretem z 20. září 1919 č. — mu ji také udělila. Současně oznámila Antonínu G., že koncesi udělila Josefu S. a že proto se stala jeho žádost za koncesi hostinskou pro týž dům bezpředmětnou. Z toho podal Antonín G. odvolání, jemuž zsp vyhověla a zrušila v odpor vzatý výměr v celém jeho rozsahu.

Z tohoto rozhodnutí odvolal se Josef S., avšak žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání z důvodů stěžovaného rozhodnutí.

V rozhodnutí tomto zdůraznil žal. úřad, že zsp zrušila výměr I. stolice z moci úřední podle § 146, odst. 4 ž. ř. a že nárok Josefa S. na skuteč-

nění vzdání se koncese hostinské před živnostenským úřadem jest soukromoprávní a lze ho uplatnit jen cestou soudní.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Stížnost vytyká především, že nař. rozhodnutí jest nezákonné, protože výměr osp., kterým byla st-li udělena koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické, nabyt moci práva a úřad nebyl oprávněn pravoplatně udělenou koncesi zrušiti neb na ní něčeho měniti.

Námítka tato není důvodná. Jak ze správních spisů, ze znění nař. rozhodnutí a ze znění rozhodnutí druhé stolice jest patrno, byla koncese st-li udělena zrušena z moci úřední podle § 146, odst. 4 ž. ř. Dle tohoto ustanovení má vyšší úřad zakročiti z povinnosti úřadu, zví-li, že nedostává se nějaké zákonné náležitosti. V daném případě jest ve znění rozhodnutí druhé stolice patrno, že oním požadavkem zákonným, jehož nedostatek zsp. shledala, byla okolnost, že nezanikla stará koncese pro tytéž místnosti a podobnou živnost udělená, pokud se týče, že prohlášení o vzdání se této živnosti nestalo se předepsaným a závazným způsobem u živnostenského úřadu první stolice.

Stížnost naproti tomu udává, že Petronila S. v trhově smlouvě, kterou prodala dům čp. — v Ž., vzdala se svého oprávnění k provozování živnosti hostinské a výčepnické v tomto domě a zavázala se vydati a podepsati prohlášení o vzdání se koncese ve prospěch budoucího držitele domu a dovozuje, že toto prohlášení platí pro něho.

Ze spisů však vysvítá, že Petronila S. v čl. VII. trhově smlouvy ze dne 8. října 1917 toliko se zavázala vůči osobám dům kupujícím, t. j. vůči manželům Josefu a Anně T., že jim, kdykoliv toho potřebovati a žádati budou, vydá a podepíše prohlášení o vzdání se koncese.

Že by byla Petronila S. ve prospěch st-lův, jenž ani vlastníkem domu není, podepsala takové prohlášení a předložila je úřadu živnostenskému, stížnost ani netvrdí.

Naproti tomu však měl úřad v rukou prohlášení Petronily S. ze dne 9. května 1919, dle něhož se vzdala oprávnění provozovati živnost hostinskou a výčepnickou v domě zmíněném ve prospěch Antonína G. s podmínkou, že mu bude koncese udělena.

Jestliže žal. úřad na základě tohoto prohlášení ve shodě se stanoviskem, které zaujal k prohlášení Petronily S., obsaženému v čl. VII. zmíněné trhově smlouvy, dospěl k závěru, že předpoklad pro udělení koncese není dán, když na základě trhově smlouvy nezaniklo oprávnění provozovati koncesi hostinskou a výčepnickou pro tento dům Vojtěchu S. udělenou, to jest že na základě této trhově smlouvy nestalo se prohlášení Petronily S. vůči živnostenskému úřadu o vzdání se koncese, pak musel nss uznati, že toto zjištění úplně odpovídá spisům.

V daném případě šlo o převod živnosti hostinské a výčepnické na podkladě podmíněného vzdání se živnosti oprávněným živnostníkem; toto vzdání se živnosti nestalo se způsobem v odst. 5. a 6. § 144 ž. ř. předepsaným.

Za tohoto stavu věci neshledal soud nezákonnosti v tom, když dospěl žal. úřad k úsudku, že tu schází předpoklad pro udělení koncese st-li a když použil práva jemu odst. 4 § 146 ž. ř. vyhrazeného.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.